

de allerfleste vilde blive anset for en Nationalulykke, om vi, særlig under de nuværende Forhold, skulde faa 65 eller 70 Mill. Kr. Kreditforeningsobligationer kastede her ind paa Kjøbenhavns Børs til Afsætning à tout prix under de saare vanskelige Pengeforhold, vi nu leve under. Men i hele dette Spørgsmaal om Kreditforeningsobligationernes Stilling saa det ærede Medlem paa Spørgsmaalet ikke fra Laantagernes Side men fra Kapitalejernes Side. Laantagerne ere selvfølgelig berettigede til — det er et naturligt Ønske hos dem — at søge at komme til at virke med saa billige Penge som muligt, og naar man har søgt at faa Kreditforeningsobligationer anbragte i Udlandet, er det netop for at forbedre Kursen paa dem og derved gøre Rentebyrden for Laantagerne mindre. Hvorledes saa de Folk, der her i Landet have faaet den Kapital, der er kommen herind, have anvendt den, det er noget, som Laantagerne selvfølgelig ikke have det mindste Ansvar for, det er Kapitalejernes Sag, og der kan det være meget muligt, at Kapitalejerne i mange Tilfælde have anvendt deres Kapital paa en uheldig Maade, men det kan ikke berettigede til at kræve Forholdsregler, der i Fremtiden ville umuliggøre det for Laantagerne, for Folk, der skulle bruge Penge til deres Bedrift eller til Indløsning af Prioriteter, at søge at skaffe sig disse Penge saa billigt som muligt.

Det, som var allermost interessant og overraskende i det ærede Medlems Tale, var den Afsløring, som fremkom fra ham med Hensyn til det Forhold, hvori han stod til Landstingets Forslag. Desværre ere det ærede Medlems Udtalelser ikke trykte endnu, men jeg haaber ikke, at jeg skulde tage fejl ved at referere dem efter Hukommelsen. Det ærede Medlem var ved Juletid, altsaa efter grundig at have sat sig ind i det ærede Ministeriums Skattelovforslag, aabenbart kommet til det Resultat, at de ikke duede noget; thi det ærede Medlem fandt, at det var nødvendigt at stille en ny Skatteplan op og eventuelt at tage til Orde i Pressen for en saadan ny Skatteplan. Det ærede Medlem henvendte sig saa til et eller flere Medlemmer af Flertallet i Landstingets Udvalg for at høre, hvad man mente om en saadan Taktik fra det ærede Medlems Side, og dertil blev der sagt til det ærede Medlem: „Oh, lad dog være med det, for vi vide ikke endnu, hvad det er, vi ville gøre“. Saaledes opfattede jeg det ærede Medlem, og saa en Maanedes Tid derefter blev det ærede Medlem overrasket

— selvfølgelig glædelig overrasket — ved at se Landstingsudvalgets Flertals Forslag, ved at se, at det, Udvalget vilde, var lige paa en Prik det samme, som det ærede Medlem i sin Juleferie havde regnet ud, at han vilde. Det forekommer mig, at denne Oplysning giver en ny og ganske overraskende Afsløring til de mange Overraskelser, vi have oplevet under hele denne Sags Udvikling. Det vil erindres, at jeg udtalte i Fredags, at Landstingsflertallets Ordfører under Forhandlingerne deroppe havde udtalt, at han fra Samlingens Begyndelse havde haft sine Skatteplaner færdige, de Skatteplaner, som nu i endelig udarbejdet Skikkelse foreligge for os, havde haft dem fuldstændig færdige. Det er derimod blevet indvendt fra den ærede Finansminister og fra et enkelt æret Medlem, at det forholder sig ikke rigtig, det var ikke fra Samlingens Begyndelse, det var først fra et senere Tidspunkt og først fra et Tidspunkt, da det ærede Ministeriums Forslag allerede forelaa. Ja, hvad der nu forstaas ved Samlingens Begyndelse, kan der jo altid tvistes om. Jeg har ikke tænkt paa at ville sige, at det var sagt af den ærede Ordfører, at han allerede den 1ste Oktober havde disse Lovforslag færdige. Men den Udtalelse, hvori han erklærede, at han havde haft Lovforslagene færdige fra et vist Tidspunkt, refererede sig tilbage til et Tidspunkt, der maatte ligge forud for Midten af November. Tidspunktet skulde jo nemlig ligge forud for det Tidspunkt, da Højregruppen i Landstinget blev sprængt; det fremgik jo af hans Udtalelser, og det forekommer mig nok, at naar man allerede er i Slutningen af Februar, saa er man berettiget til at betegne de første 6—7 Uger af den passerede Rigsdagssamling som hørende til Rigsdagssamlingens Begyndelse, saa det forekommer mig ikke, at jeg derved har gjort mig skyldig i noget fejlt Referat, men jeg skal for øvrigt bemærke, at den 1ste Landstingsmand for 10de Kredsen (Frijs-Frijsenborg) lige over for Landstingsflertallets Ordførers Udtalelser brugte netop den samme Vending, at den Begivenhed, som Landstingsordføreren sigtede til, var foregaaet i Samlingens Begyndelse. Landstingsordføreren talte jo om sine Meddelelser, aabenbart meget taagede og tilslørede Meddelelser, han havde givet de Medlemmer af Landstingets Højre, der senere traadte ud. Jeg har derfor troet mig beføjet til at gaa ud fra, at Landstingsflertallets Ordfører gennem sine Udtalelser havde givet til Kende, at han paa Flertallets Vegne havde haft sine Skatte-